

Arrest

nr. 92 856 van 3 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 26 oktober 2006 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging om zijn vader [S.N.], die bij beslissing van 24 maart 2010 gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, te komen vervoegen.

1.2. Op 15 maart 2011 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

1.3. Op 30 april 2011 wordt de verzoeker toegelaten tot het Belgische grondgebied en op 20 mei 2011 wordt hij in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot intrekking van het recht op verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 1 juni 2012, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [S.]

Voornaam: [J.]

Nationaliteit: India

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: XXXXXXXXXX

Verblijvende te: [...] 3800 SINT-TRUIDEN

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 VW, om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, in casu, sinds 12 september 2011 is de heer [S.N.] tewerkgesteld door het OCMW van Leuven en oefent hij de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene is pas sedert 30.04.2011 in België aangekomen."

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-verdrag), van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Dat verzoeker was toegelaten tot een beperkt verblijf van één jaar, nl. tot 20 mei 2012; dat zijn vader van een onbeperkt verblijfsrecht geniet; dat de verblijfstitel van verzoeker niet werd verlengd bij toepassing van de art. 10 en 11 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011; dat de voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen echter niet mag gelden voor een reeds toegestane gezinshereniging of een reeds toegekend verblijfsrecht; dat aldus immers het recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt geschonden; dat het herenigde gezin opnieuw zou worden gescheiden;

Dat de inkomensvoorwaarde in de vorm van stabiele bestaansmiddelen die ten minste gelijk moeten zijn aan 120 % van het Belgische leefloon strijdig is met art. 7 van de voornoemde Europese richtlijn; dat aldus immers een hoger inkomen geëist wordt dan noodzakelijk voor het onderhoud van het hele gezin zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan; dat een gezinshereniger die over een inkomen beschikt gelijk aan ten minste 100 % van het Belgische leefloon, geacht wordt te kunnen voorzien in zijn bestaan en in dat van zijn gezinsleden; dat het inkomen van de vader van verzoeker aan deze voorwaarde voldoet; dat hij bijgevolg niet ten laste valt van de openbare overheden;

Dat de bestreden beslissing de situatie van verzoeker niet of niet voldoende individueel heeft beoordeeld; dat aldus ook art. 17 van de voornoemde Europese richtlijn wordt geschonden; dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de gezins- en economische situatie van verzoeker en zijn integratie in het gastland; dat hij na haar aankomst in het Rijk door de Belgische overheid verplicht werd om inburgeringscursussen en taallessen te volgen; dat precies deze cursussen en lessen het hem voorlopig onmogelijk maken om zelf een tewerkstelling te vinden; dat verzoeker bovendien een voltijdse opleiding volgt in een instelling voor middelbaar onderwijs te Sint-Truiden; dat door het recht van verblijf van verzoeker in deze omstandigheden in te trekken de overheid onzorgvuldig en onredelijk handelt;”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

“Verzoeker betoogt dat de voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet mag gelden voor een reeds toegestane gezinshereniging of reeds toegekend verblijfsrecht. De eis dat de inkomsten van zijn vader minstens 120% van het Belgische leefloon moet zijn, zou in strijd zijn met art. 7 Gezinsherenigingsrichtlijn. Ook zou art. 17 van diezelfde richtlijn geschonden zijn, omdat onvoldoende rekening werd gehouden met de gezinssituatie en haar integratie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing genomen werd in toepassing van art. 11, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden ;

De thans bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van art. 10, §5 van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bij standstelsels, met name het leef loon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

De in §2, derde lid bedoelde inkomsten slaan, onder meer, op deze van de vervoegde vader. Verzoeker betwist op zich niet dat de inkomsten van zijn vader minstens 120% bedragen van het leefloon, zodat de correcte toepassing van voorgaande wetsbepalingen niet ernstig wordt weerlegd. In zoverre verzoeker betoogt dat de voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet zouden mogen gelden voor een reeds toegestane gezinshereniging, mist zijn betoog derhalve juridische grondslag.

Verzoeker beroept zich verder op een schending van art. 7 van de gezinsherenigingsrichtlijn van 22 september 2003.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat deze richtlijn omgezet werd in nationaal recht.

Artikel 7

1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: huisvesting die in de betrokken regio als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en die voldoet aan de algemene normen inzake veiligheid en hygiëne welke in de betrokken lidstaat gelden; een ziektekostenverzekering die voor hemzelf en zijn gezinsleden in de betrokken lidstaat alle risico's dekt die normaal voor de onderdanen van die lidstaat zijn gedekt;

stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

De lidstaten kunnen van onderdanen van derde landen verlangen dat zij overeenkomstig het nationale recht aan integratievoorwaarden voldoen.

De integratievoorwaarden als bedoeld in de vorige alinea kunnen ten aanzien van vluchtelingen/gezinsleden van vluchtelingen als bedoeld in artikel 12 alleen worden toegepast nadat de betrokken personen gezinshereniging is toegestaan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat art. 7 van voormelde richtlijn zou verbieden dat de nationale staat een inkomenseis van 120% van het Belgisch leefloon stelt.

Derhalve maakt verzoeker aannemelijk dat voormelde richtlijn niet deugdelijk zou omgezet zijn in Belgisch recht, zodat zij zich niet rechtstreeks op voormelde bepaling kan beroepen.

In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van art. 17 van diezelfde richtlijn, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat deze bepaling evenzeer werd omgezet in nationaal recht (zie in casu art. 11, §2 in fine van de wet van 15 december 1980). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze omzetting niet deugdelijk zou zijn gebeurd, zodat hij zich niet rechtstreeks op de bepaling van de richtlijn kan beroepen.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker pas sedert 30 april 2011 in België is, zodat hieruit kan afgeleid worden dat een eventuele integratie in België niet opweegt tegen de banden met het land van herkomst.

Verzoeker beroept zich op een schending van art. 8 EVRM, maar laat na ernstige hinderpalen aan te voeren dat het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn. Bovendien streeft de thans bestreden beslissing één van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen na, met name het regelen van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen overeenkomstig de wet van 15 december 1980, die de openbare orde raakt.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldj oudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 11 van de wet van 15 december 1980.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond. Het enig middel is ongegrond."

3.3. De verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de gezins- en economische situatie en zijn integratie in België. De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zijn situatie niet of niet voldoende individueel heeft beoordeeld en geeft aan dat hij een voltijdse opleiding volgt in een instelling voor middelbaar onderwijs te Sint-Truiden. De verzoeker concludeert dat de verweerder onzorgvuldig handelt door in deze omstandigheden zijn recht op verblijf in te trekken.

De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Artikel 11, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De Raad wijst er hierbij op dat de thans bestreden beslissing niet werd genomen in antwoord op een bepaalde aanvraag van de betrokken vreemdeling. In tegendeel wordt met de bestreden een recht op verblijf van meer dan drie maanden dat reeds eerder werd toegekend, beëindigd of ingetrokken. Gelet op het feit dat aldus een bestaande rechtstoestand ambtshalve door het bestuur wordt gewijzigd, waarbij de bestuurde bovendien rechtstreeks in zijn rechten wordt geraakt, dient het bestuur zeer zorgvuldig te werk te gaan bij het voorbereiden van de bestreden beslissing en dient er des te meer een nauwkeurige belangenafweging te worden doorgevoerd alvorens de beslissing te nemen. *In casu* blijkt echter noch uit het door de verweerder neergelegde administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing dat in het concrete en individuele geval van de verzoeker rekening werd gehouden met of onderzoek werd gevoerd naar de integratie in België of de gezinssituatie van de verzoeker. Gelet het gebrek aan onderzoek naar de concrete gezinssituatie van de verzoeker, is de Raad *in casu* van oordeel dat de bestreden beslissing kennelijk niet is gesteund op een afdoend onderzoek van het concrete geval, zodat de thans bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De verweerder kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat uit de motivering dat de verzoeker pas sedert 30 april in België is, kan worden afgeleid dat een eventuele integratie in België niet opweegt tegen de banden met het land van herkomst. Uit deze motivering blijkt immers enkel dat rekening werd gehouden met de duur van het verblijf van de verzoeker in België, doch hieruit blijkt niet dat ook rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de integratie van de verzoeker in België of met diens concrete gezinssituatie. Dergelijke afweging blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier. De Raad dient zich bij zijn wettigheidstoezicht te plaatsen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. De onregelmatigheid van de bestreden beslissing kan derhalve niet worden hersteld met deze door de verweerder in de nota met opmerkingen *post factum* gegeven beoordeling of motivering. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met of onderzoek werd gedaan naar de concrete gezinssituatie van de verzoeker.

De verzoeker voert terecht aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen kan niet leiden tot een ruimere vernietiging zodat geen noodzaak tot bespreking hiervan bestaat.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE